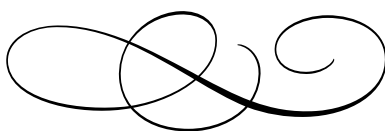

ARSENI BOTNARU

Pașii vieții mele

CZU 784.4
B73

 Editura GRAFEMA LIBRIS s.r.l.
str. București, 68, of. 338,
mun. Chișinău, MD-2012, Republica Moldova
Tel: 069-39-29-09
Email: grafemalibris@gmail.com

Autor: Arseni Botnaru
Notografie: Valeriu Vântu
Redactor: Liuba Botnaru
Seleție, prelucrare foto: Dumitru Petrașcu
Tehnoredactare: Alexandru Bostan
Prepress: Editura GRAFEMA LIBRIS
Tipar: Tipografia GRAFEMA LIBRIS

Autorul mulțumește din suflet Direcției Cultură a Primăriei Municipiului Chișinău (Șef al Direcției — Valentina Volontir) pentru sprijinul financiar acordat la editarea acestei cărți, la fel și familiei Moraru, Nicolae și Emilia (verișoară)

Apariția acestei lucrări este susținută de Casa de Creație a Republicii Moldova

www.casadecreatie.md

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Botnaru, Arseni

Pașii vieții mele / Arseni Botnaru ; notografie:
Valeriu Vântu. — [Chișinău] : Grafema Libris, 2022. —
160 p. : fot. color., n. muz.

500 ex.

ISMN 979-0-3481-0055-5.

ISBN 978-9975-52-233-5.

CZU 784.4

B 73

Dedic această carte nepoților mei:

Voicu – 01 iunie 2019

Traian – 27 august 2018

Travis-Andrei – 29 mai 2016

Laura – 25 noiembrie 2014

Iancu – 18 iunie 2013

Dragoș – 17 ianuarie 2012

Ștefan – 25 decembrie 2010

Nicolas – Arseni – 07 octombrie 2008

Damian – 01 iulie 2006

Marcela – 05 august 1994

Cuvânt înainte

L-am cunoscut pe Arseni Botnaru la începutul anilor 70, când făcea primii pași spre marea scenă, după o perioadă de experiență la petreceri, care nu era de neglijat. În calitate de dirijor al Orchestrei „Mărțișor“ i-am oferit posibilitatea să cânte cu această formație. Lucra mult asupra repertoriului, culegea folclor de prin satele Moldovei. „Mărțișorul“ pentru el a fost ca un laborator de creație, dar și pentru cei ce-și începeau adevărata profesie de cântăreți sau muzicieni. Era o școală a bunului gust, a respectului față de public, a spectacolului de înaltă ținută. Vreau să cred că acest fapt l-a încurajat. Și a mers mai departe. Unde a ajuns, cunoașteți foarte bine.

Pe parcursul anilor am făcut și câteva aranjamente pentru Arseni Botnaru, prin care a confirmat că este un artist cu un stil propriu de interpretare. Nu mai important este faptul că se remarcă prin hărnicie în activitate, prin dorința de a fi mereu în căutare de noi melodii.

De-a lungul carierei a înregistrat multe cântece în fondul Radioului Național, melodii de petrecere, de dor și dragoste, joc și voie bună precum și de armată.

Melodiile pe care le-a interpretat cu drag sunt o adevărată carte a vieții sale. Nu în zădar Arseni le înșiră pe note în această carte, dându-le posibilitate tinerilor interpreți pentru a fi preluate în repertoriul lor.

Cu prilejul aniversării a 70 de ani de la naștere Arseni Botnaru a susținut un concert de sărbătoare în satul său natal, Chetrosu, unde a fost răsplătit pe măsură de către săteni cu flori și aplauze, iar Consiliul Raional Drochia în semn de profundă grațitudine în aportul considerabil la dezvoltarea culturii raionului Drochia i-a conferit titlul „Cetățean de Onoare al raionului Drochia“.

Serghei CIUHRII

Artist al Poporului,

Cavaler al Ordinului Republicii

Arseni Botnaru, artistul care își cântă viața

Un artist își cântă viața... această afirmație poate fi una dintre caracteristicile atribuite lui Arseni BOTNARU, artistul care mai bine de 5 decenii bucură admiratorii muzicii populare cu cântecele sale de aleasă vibrație sufletească. Indiferent de statutul pe care l-a avut — artist amator în diverse formații, artist profesionist angajat, la fel, în mai multe orchestre sau liber profesionist, Arseni BOTNARU a știut cum să facă să rămână printre artiștii îndrăgiți de publicul meloman — să iubească publicul și să demonstreze aceasta prin cântecele sale interpretate cu mult suflet, cu sinceritate, să cânte așa cum simte el, că doar așa un artist poate fi pe aceeași undă sentimentală cu spectatorii. Or, aceasta a venit, totuși, cu timpul. Arseni BOTNARU, cum veți afla din cartea de amintiri, prin care ne ghidează cu multă pasiune, a acumulat experiență, a însușit multe lucruri necesare unui artist cântând la petreceri. Anume acolo, la nunți și cumătrii și-a cizelat stilul de interpretare, a înțeles cu adevărat cum e să captezi atenția celui care te ascultă. Și aceasta i-a prins bine în activitatea sa artistică, bucurându-se și de colaborări cu distinse personalități ale artei muzicale. Despre toate acestea Arseni BOTNARU își amintește cu recunoștință, chiar și despre cei care nu i-au dat vot de încredere, nu i-au apreciat la justa valoare pornirile sale sufletești spre cântec, marea dorință de a apărea în scenă, căci au fost și dintre aceștia, în special în timpul studenției. Or, încă de la începuturile carierei sale Arseni BOTNARU a știut să învețe din greșeli și să meargă mai departe în întâmpinarea viselor sale. Prin ceea ce spune în acest context, argumentează că nu i-a fost ușor drumul spre popularitatea de care se bucură acum. Astfel, apare întrebarea — dacă nu știa cum să treacă peste obstacole sau dacă nu avea puterea de voință să sfideze criticile aduse ar fi devenit un artist îndrăgit de public, cu un repertoriu vast și variat? Evident că nu. Avea să dispară într-un con de umbră, așa cum s-au pierdut mai multe talente, care nu au avut puterea să meargă mai departe atunci când erau opriți din drum sau să se ridice atunci când cădeau. Arseni BOTNARU mărturisește că l-a ajutat în perioade grele credința. Credința în Dumnezeu. Aceasta l-a ajutat cel mai mult să-și urmeze destinul. Or, muncit enorm pentru acest destin, ca acum, peste ani, să stea în Foișorul ridicat prin trudă și să-și retrăiască viața. Revine cu gândul la copilărie. Nu i-a fost dulce, dar i-a rămas de neuitat. Hoinărește

printre amintirile despre tinerețea sa zbuciumată. De fapt, ca a fiecărui om, doar că trăită prin Cântec. Se bucură de tot ce a realizat în cariera sa artistică de peste 50 de ani. Și mulțumește Domnului pentru tot ce i-a oferit. Multe amintiri păstrează în suflet Arseni BOTNARU, dar îl strigă nepoții ca să-i admire cu joacă fotbal în curtea casei și atunci pune pauză la amintiri. Viața continuă... Cu alte clipe care vor deveni amintiri la care ar dori să revină peste ani.

*Anatol CACIUC,
Radio Moldova*

Locul, casa unde am văzut lumina zilei — Șurele.

Părinții mei, Olga și Petru, s-au luat în anul 1946, îndată după război. Nunta nu au făcut-o, fiindcă erau vremuri foarte grele. S-au cununat la biserica din sat, având ca nănași pe Vladimir și Tudora Andruhov. Nășel Volodea ocupa pe timpurile acelea funcția de președinte al Sovietului sătesc — Șurele. El i-a și ajutat pe tinerii nou luați să-și cumpere un sărăieș cu două cămăruțe și o bașcă pentru vite, chiar mai la vale de casa lor.

Viața parcă începuse frumos și gospodărește, dar n-a fost să fie așa. Peste Europa de Est se năpustea o lungă noapte a istoriei — se începea foametea organizată, a dărilor impuse Basarabiei de sovietici și deportările în Siberia de gheață. Mama și tata ne povesteau mai târziu cum mureau de foame oamenii pe drumuri ca muștele, și în aceste condiții de trai, ca să nu moară și ei, au închis ușa sărăieșului și a porții cu două lăcăți, s-au despărțit și s-au întors fiecare la părinții lor. Au supraviețuit datorită vacuței, pe care o aveau buneii mamei și ai tatălui.

Dar a trecut urgia aceasta peste Basarabia cu urmări foarte grave. Părinții mei au supraviețuit și după 2 ani de zile s-au reîntors la sărăieșul lor cel drag și au început viața de zi cu zi, dar greutățile nu se terminase, ele se prelungeau.

În anul 1949 a apărut și primul copil — Grigore. Mama era însărcinată cu mine, când pe tata l-au luat rușii în Armata Sovietică și l-au dus tocmai la Kamceatka, în orașul Magadan să-și facă armata în termen.

Termenul de serviciu militar pe atunci era trei ani. Pe tata însă l-au ținut 3 ani și 8 luni. Când s-a întors acasă eu eram deja mărișor, aveam 3 ani și 3 luni. Îl țin minte bine pe tata în haină militară și cadoul pe care ni l-a adus — câte un pistol, al meu negru și al fratelui albastru.

Iată aici în acest sărăieș, într-un colțișor anume, unde mama mi-a dat nume, m-am născut și eu pe 31 octombrie 1950. Am apărut și eu pe lume, într-o „gură de rai“, într-un sătuc de pe malul Cuboltei, rod al iubirii între doi părinți cu frica lui Dumnezeu, hotărâți să lupte cu sărăcia, pentru a-și crește propriii copii, opt la număr, atâția câți le fuseseră hărăziți de Cel de Sus. În ciuda sărăciei, zburdam pe șesul Cuboltei și nu prea băgam de seamă greutățile zilei de mâine, lipsurile materiale, pe care, în vremea aceea toți le aveau.

Ne povestea mama mai târziu, că pe noi doi, fratele Grigore și pe mine ne-a crescut cel mai greu. Ea având numai 18 ani, cu un copil în brațe și cu unul de mână, tata fiind în armată. Vara se descurca mai ușor cu noi iar cum venea frigul se începea chinul pentru sărmana mamă. Prin părțile noastre păduri nu sunt, lemne pentru foc nu erau, se încălzeau oamenii cu bețe de răsărită, paie și tizăc. Mama era nevoită să ne închuiie în casă și să plece cu alte femei după paie, ce se găseau la vreo 7-8 km. de sat. A venit odată mama de pe deal pe la miezul nopții și m-a găsit pe mine, un copil de un an de zile, aproape fără suflare și mișcare. Eram vână la față, cu bulbuci la gură și cu fașa împleticit în jurul gâtului. Ea când a plecat, eu dormeam și m-a legat cu fașa de picioruși, să nu cad jos de pe lejanță. Tare s-a mai speriat mama atunci.

Au mai trecut câțiva ani de zile și peste Basarabia noastră s-au strecurat și vremuri mai ușoare, a început să se facă pânica pe dealuri, oamenii au prins a trăi mai bine. Tot în această perioadă părinții mei și-au cumpărat și o văcușoară, de care eu nu m-am despărțit toată copilăria mea. Au hotărât părinții tot atunci să mă boteze, să facă cumătrie, că eram mărișor, aveam vreo 4 anișori, dar nu eram botezat. A fost o cumătrie tare frumoasă și veselă, spuneau părinții. A cântat bădica Senia la acordeon, iar eu am stat toată seara lângă el și-i ziceam „mai cântă“. La un moment dat fratele mai mare a lui tata a dispărut din cumătrie. Au început să-l caute prin grădini, pe la vecini și la un moment dat cineva strigă: l-am găsit aici în „Zemnic“, un beci improvizat, o groapă de 3 metri adâncime, acoperită cu ciocleji de popușoi unde țineau oamenii pe iarnă produsele. Nășel Dumitru a stat acolo vreo 4 ore și când l-au scos le zicea salvatorilor cu o voce liniștită și cam băută: scote-ți-mă de aici, că vreau să joc „Cracoviacul“.

Păsările cât sunt tinere și în putere, și simt că pe parcurs au să scoată mai mulți puișori, își schimbă cuibarul, fac unul mai mare. Așa au făcut și părinții mei, au primit loc de casă în partea cealaltă de sat, pe drumul Movilăului, acolo unde trăise moș Gherasim Ghirega cu familia, dar l-au ridicat rușii în Siberia, fiindcă era om gospodar, avea un depozit, pe care l-au demolat. Au mai rămas pe marginea drumului 8 copaci de nuc, sădiți de el și o fântână, tot de el săpată, cu o apă foarte curată, limpede și rece. S-au folosit părinții mei toată viața de apă din această fântână și se mai folosesc și azi alții de ea.

În anul 1954 ne-am luat rămas bun de la sărăieșul nostru și am venit pe altă parte de sat, am început pe loc gol să construim casa. Pe atunci casele se construiau din chirpici de lut, tot cu lut se ungeau pereții prima dată, a doua oară cu lut și baligă de cal, apoi, când se uscau pereții, se dădeau cu var amestecat cu nisip. Toată această muncă la construcția casei o făceau rudele și vecinii, care erau chemați la clacă. La prima clacă se făceau chirpicii (coteleți de lut). La a doua clacă se ungeau pereții și se punea podul.

Tata deprinzând pe atunci meseria de a face șindrila din lemn de brad și a acoperi case, singur a pus lemnul pe casă, a făcut șindrila și a acoperit casa. Când s-a terminat construcția casei, familia noastră se mărise, au mai venit pe lume încă 6 suflete. Acum eram de tot 10.

Copilăria

*Unde-mi ești, copilărie, / Vreau să te-ntâlnesc, /
Te caut de-o viață-ntreagă / Și nu te gădesc /
C-așa repede-ai trecut / Parcă ai fost un vis /
Anii mi-au trecut de-a rândul / Și în păr mi-a nins...*

Doamne, ce frumos mai era în copilăria mea, de cu zori și pân-în seară eram cu copiii afară. Nici mâncare nu ne trebuia, numai să ne lase mama încă puțin să ne mai jucăm și aceste jocuri se încingeau mai ales înspre seară, atunci când mama ne striga la mâncare. Pe ulicioara dintre casa noastră și a nășicăi Ileana (sora mamei) multe jocuri am mai născocit și multe perechi de pantaloni și încălțăminte am mai rupt. Noi eram mulțișori, opt, la mama și tata, și toți copiii din mahală se adunau tot aici, la noi, pe ulicioară, fiindcă era un colțisor binecuvântat de Sus. Și marele meu noroc a fost, că m-am născut într-o așa familie de oameni, curați la suflet și harnici, trăind în iubirea lui Dumnezeu, a cântecului și a învățaturii de carte, în respectul față de muncă. Nimic nu este întâmplător în destinul nostru. Am copilărit în această „gură de rai“, Gura Cuboltei, unde am deprins a cânta, a iubi vietățile din jur și tot ce mă înconjura.

La numai 6 ani și 10 luni, la 1 septembrie 1956 am plecat la școala primară din satul Șurele (acum Chetrosu) însoțit de bunelul Nichifor Ciubotaru (de pe mama), fericit fiind că o să știu să citesc și să scriu. Dar n-a fost să fie așa cum mă gândeam eu. După careu am intrat în clasă, învățătorul s-a apropiat de mine și m-a întrebat cum mă cheamă, eu i-am spus — Arseni Botnaru.

— Iar eu sunt Andrei Banaru și uite ce-i măi Arsenică, m-am uitat eu aici în jurnal și tu nu ești pe listă, fiindcă nu-ți ajung 2 luni până vei împlini 7 ani, dar nu te scârbi tare, pleci acasă cu bunelul și peste un an vii tot aici și tot eu o să fiu acela care o să te primesc.

E ușor să-i spui unui matur cuvintele acestea, dar unui copil, care se pregătise cu sfințenie de școală, aveam costumaș, pantofi noi, chiar și o șlepcuță nouă, iar drept ghiozdan mi-a servit o trăistuță țesută de mama. Puteți numai să vă imaginați cum am plecat eu atunci de la școală.

A trecut acel an foarte greu pentru mine, mă deranjam atunci când întâlneam colegii, venind de la școală. Și la 1 septembrie 1957 din nou la școală m-a primit același învățător, Andrei Banaru, care învăța numai elevii claselor întâi.

Una dintre amintirile mele cele mai plăcute de la școală, este, când după aproape un an de zile, deja dirijam corul clasei mele și corul altor clase, chiar și mai mari. M-a remarcat învățătorul că sunt foarte muzical și s-a bucurat că am darul acesta de la Dumnezeu, să cânt frumos.

La serbările școlii eu eram organizatorul, cu corul, cu cântecul, ca solist. Și iată a venit și momentul important din viața mea, când eram în clasa a IV, am plecat la festivalul-concurs raional, unde am cântat două cântece - „Mult mi-i dragă primăvara“ și „Păpușică, păpușoi“, acompaniat la acordeon de verișorul Arseni Ciubotaru (învățător de muzică). M-am întors cu Premiul Mare al concursului și cu dreptul de a reprezenta raionul la Festivalul-concurs republican la Chișinău. De asemenea, am fost premiat cu o foaie de odihnă, pe perioada de o lună, în tabăra de pioneri din satul Bolotino, raionul Râscani și dreptul de a fi filmat cu un cântec într-un jurnal „Moldova-Film“. Pentru mine, un copil dintr-un sat din Nordul Moldovei, să văd Chișinăul la vremea respectivă era o minune Dumnezeiască. Eram în timpul vacanței de vară, țin minte, că mama nu voia să mă lase la tabără. Domnul director al școlii, Mănăscurtă Vladimir Andrei, un om foarte bun, participant la al II război mondial, s-a întors numai cu un picior, avea o mașinuță mică pentru 2 persoane și mă ducea peste tot, la festivaluri, întreceri sportive. Iată el a și convins-o pe mama.

— Olișcă, Arseni este mândria școlii și trebuie să plece la tabără, că se pierde și foia.

A sosit și ziua, când la poarta casei noastre s-a oprit mașinuța directorului, care a venit să mă ducă la tabăra, ce se afla la vreo 75 km. de la satul nostru, într-un colțișor de rai, într-o poiană în mijlocul unei păduri din stejari seculari cu o frumusețe de nedescris. Tabăra era cu profil sportiv și avea teren de fotbal, volei și dispunea de multe aparate sportive.

Copiii adunați din toate colțurile Moldovei, vreo 250 la număr, dormeau câte 4 în căsuțe-corturi. În fiecare zi se organizau întreceri la diferite probe sportive și jocuri: fotbal, baschet, volei, tenis de masă. Și iată aici eu am sclipit la fotbal — am devenit cel mai bun jucător, marcând cele mai multe goluri. Am fost premiat cu o minge roșie nou-nouță, ce se umfla numai cu acul, până atunci nu mai văzusem așa mingi nicăieri, nici în satul meu, nici în satele vecine. Dormeam cu mingea sub pernă, căci nu era umflată, mă temeam să nu mi-o fure cineva. Îmi găsisem prieteni și era foarte bine la tabără, dar când socoteam zilele și vedeam că mai am încă 2 săptămâni de

Roagă-te la Domnul

$\text{♩} = 100$

The musical score is written on four staves in a single system. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 2/4 time signature. The tempo is marked as quarter note = 100. The melody consists of eighth and quarter notes. The second staff starts with a measure rest and continues the melody. The third staff begins with a repeat sign and continues the melody. The fourth staff also starts with a measure rest and concludes the piece with a double bar line. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables across notes.

1. Când te af - li - n gri - jo - rat, roa - gă - te la Dom - nul

6 De po - va - ră a - pă - sat Roa - gă - te la Dom - nul

11 Roa - gă - te la Dom - nul, Ori - ce greu te - a - pa - să

16 Roa - gă - te la Dom - nul, Căci el nu te la - să.

2. Când te afli-n suferinți, Roagă-te la Domnul
Ca să-ți deie biruinți, Roagă-te la Domnul
Când te afli-n suferinți, Roagă-te la Domnul
Ca să-ți deie biruinți, Roagă-te la Domnul.

Refren:

Roagă-te la Domnul, Orice greu te-apasă
Roagă-te la Domnul, Căci el nu te lasă.

Am crescut la mama mulți

Muz. text: A.Botnaru

Sîrbă lentă

The musical score is written in G major and 2/4 time. It consists of several staves of music with lyrics underneath. The first staff starts with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The tempo is marked 'Sîrbă lentă'. The lyrics are: 'I. Frun - zu - li - ță, doi - ar - ginți / Pat - ru su - rori, pat - ru frați'. The second staff starts at measure 7 and has a first ending bracket: 'Sun - tem opt frați la pă - rinți, măi / Și-am crescut ca niș - te brazii, măi'. The third staff starts at measure 15 and has a second ending bracket: 'cut ca niș - te brazii, măi'. The fourth staff is the start of the 'Refren' (Chorus) at measure 22: 'A - șa e lu - mea fă - cu - tă / Cât îs mici, îi ne - că - jesc De pă - De cresc'. The fifth staff continues the chorus at measure 27: 'rinți co - piii ui - tă / mari îi pă - ră - sesc De pă - pă'. The sixth staff starts at measure 31 and has a first ending bracket: 'rinți co - piii ui - tă'. The seventh staff starts at measure 38 and has a second ending bracket: 'rinți nu se gân - desc, măi'.

I. Frun - zu - li - ță, doi - ar - ginți
Pat - ru su - rori, pat - ru frați

7. Sun - tem opt frați la pă - rinți, măi
Și-am crescut ca niș - te brazii, măi

15. cut ca niș - te brazii, măi

22. **Refren**
A - șa e lu - mea fă - cu - tă / Cât îs mici, îi ne - că - jesc De pă - De cresc

27. rinți co - piii ui - tă / mari îi pă - ră - sesc De pă - pă

31. 1. rinți co - piii ui - tă

38. 2. rinți nu se gân - desc, măi

II. Fetele s-au măritat
Și noi am plecat din sat
Și-au rămas părinții mei
Bătrâne și singurei.

Refren:
Așa e lumea făcută
De părinți copiii uită
Cât îs mici, îi necăjesc
De cresc mari îi părăsesc
La părinți nu se gândesc.

III. Și se duc la casa lor
Îi lasă cu amar și dor
Lăcrămioare pe obraz
Îi plâng părinții și azi.

Refren:
Doamne cum m-am îndurat
Satul meu de l-am lăsat
Mă arde un dor cumplit
Să mă-ntorc din nou grăbit
În sătucul meu iubit.

Bade-al meu cu pălărie

(duet)

(Ea)

I.Ia spu - ne-mi, bă - di - ță mi - e trai lai, lai, lai, la
 Și o pui pe o u - re - che

5

De ce porți tu pă - lă - ri - e trai lai, lai, lai, la
 De n-ai în lu - me pe - re - che.

9

(El)

A - șa ta - ta o pur - tat trai lai, lai, lai, la
 Pă - lă - ri - a pe-o u - re - che

13

Când e - ra flă - cău în sat trai lai, lai, lai, la
 Și mer - gea sea - ra la fe - te.

II.

Ea: Bade, pălărie nouă
 Tu mi-ai rupt inima-n două
 Iar când ai plecat catană
 De ce-o purtai pe-o sprânceană?

El: Așa-i portul voinicesc
 Fetele te-îndrăjesc
 Nu te uită viața toată
 Dacă le-ai fost drag odată.

III.

Ea: Eu am fost la tine-n sat
 La fel portul am aflat
 Dar amu mie să-mi spui
 Tu pe ceafă de ce-o pui?

El: Port pe ceafă pălăria
 Drag să-ți fiu eu numai ție
 Și-am s-o pun mândruțo bine
 Să te farmesc și pe tine – *Strigătură*

IV.

Împreună:

Bine a mai fost gândit
 Din bătrâni am moștenit
 Portul nostru strămoșesc
 La alt neam nu-l mai găsesc
 Cușma de cârlan și ia
 Bondița și pălăria
 Toată lumea las-să știe
 Mult mai face-o pălărie.

Bălălău, băiatul mamei

Tempo de horă ♩ = 120

The musical score is written on a single staff in 2/4 time with a key signature of three flats (B-flat, E-flat, A-flat). The tempo is marked 'Tempo de horă' with a quarter note equal to 120 beats. The lyrics are written below the notes, with measure numbers 1, 5, 9, 13, and 17 indicated. The piece ends with a double bar line.

I. Bă - lă - lău bă - ia - tul ma - mii
5 Ți-au mân - cat fe - te - le ba - nii
9 La - să, ma - mă, să-i mă - nân - ce
13 Că le-a fost gu - ri - ța dul - ce.
17 **Refren** Hai - da, hai - da, Bă - lă - lău Nu mai bea bă - ia - tul meu!

II. Lumea se duce la muncă
Bălălău zace pe luncă
Lumea se duce la treabă
Bălălău zace pe iarbă.

Refren: Hai-da, hai-da, Bălălău
Nu mai bea băiatul meu!

III.Bălălău, băiat cuminte
Cum erai tu mai-nainte
Până ieri beai lapte, miere,
Astăzi trași la vin și bere

Refren:

IV.Bălălău s-a însurat
Da nevasta l-a lăsat
Nu l-a lăsat de urât
Că-i trăgea prea mult pe gât.

Ce nu-ți mai ajunge lume?

Horă

text: A. Botnaru

The musical score is written on four staves in a 2/4 time signature with a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are written below the notes. The first staff starts with a treble clef and a key signature of one flat. The second staff begins with a measure rest. The third staff starts with a repeat sign. The fourth staff ends with a double bar line and repeat dots.

I. Lu - me, lu - me și iar lu - me

5
Ci - ne te - n - țe - le - ge lu - me

9
U - nii au pa - la - te și sluji lân - gă ca - să

13
Al - ții n-au pâi - ne pe ma - sa.

II. Lume, lume și iar lume
Cum se-ntâmplă, dragă lume
În față ești blândă, mă vorbești de bine
Din spate lovești în mine. – **Bis**

III. Oare nu auzi tu lume?
Dumnezeu și azi ne spune
Să trăim ca frații
La gând și la faptă
Nu știi mâine ce te-așteaptă
Viața ca o clipă, vine și se trece
Din tine ce se-alege.

Când mă duc la horă-n sat

1. Frun - ză ver - de măr ro - tat, ui - te-a - șa, ui - te-a - șa,
 5 Îmi i-au că - ma - șa cu flori,
 9 Când mă duc la ho - ră-n sat, ia - ca-a - șa, ia - ca-a - șa,
 Să fiu dra - gă fe - te - lor,
 Ta - ra ta ta ta ta - ra ta ta ta - ra ta ta - ra
 13 ta ta
 17 În pi - cioa - re ciu - bo - țe - le,
 În mâ - nă am bu - su - ioc,
 ta - ra ta ta ta - ra ta ta - ra Să joc fe - te -
 20 Să mi - ros fru -
 le cu e - le, ta - șa ta ta - ra ta ta
 mos la joc,

II. În sâucul de pe vale, uite-așa
 S-o încins hora cea mare, iaca-așa
 Tara ta ta ta tara ta ta tara ta tara ta ta
 S-o prins fete și flăcăi, uite-așa
 De prin dealuri, de prin văi, iaca-așa
 Tara ta ta ta tara ta ta tara ta tara ta ta
 Hora noastră-i, horă veche, tara ta ta tara ta tara
 În lume n-are pereche, tara ta ta tara ta tara
 Îi lăsată din bătrâni, tara ta ta tara ta tara */Strigă-*
 S-o jucăm noi, oameni buni, tara ta ta tara ta tara */tura*

III. Toată ziua am jucat, uite-așa
 La hora mare din sat, iaca-așa
 Tara ta ta ta tara ta ta tara ta tara ta ta
 Când seara încet se lasă, iaca-așa
 Toată lumea merge acasă, iaca-așa
 Tara ta ta ta tara ta ta tara ta tara ta ta
 Iar duminica cealaltă, tara ta ta tara ta tara
 O s-o facem și mai lată, tara ta ta tara ta tara
 V-om juca și v-om striga, tara ta ta tara ta tara
 Să răsunе Moldova, tara ta ta tara ta tara
 Jucați fete și flăcăi, tara ta ta tara ta tara */Stri-*
 Cum îi obicei la noi, tara ta ta tara ta tara */gă-*
 V-om juca și v-om striga, tara ta ta tara ta tara */tu-*
 Să răsunе Moldova, iaca, iaca-așa, măi. */ră.*